

Autoritats, Benvolguts veïns i veïnes d'Alforja!

Moltes gràcies per aquest reconeixement, moltes gràcies per l'oportunitat de dirigir-me, juntament amb el Josep M. Duran, en qualitat de pregoners als meus veïns i veïnes, als meus pacients, als meus amics i familiars, i molt especialment a tots els sanitaris que viviu a Alforja.

Escriure aquest pregó de Festa Major, enmig d'una pandèmia històrica, no és gens senzill. És per aquest motiu que, finalment hem hagut de fer el pregó amb gravació, sense poder estar al davant del públic.

Tampoc es senzill ordenar els pensaments que han de fer d'aquest pregó un acte que valgui la pena tant per mi com pels que ho esteu escoltant, quan bona part del meu temps tinc els cinc sentits pendents de telèfons, correus electrònics i protocols a aplicar per continuar fer front a la situació actual.

Així que per intentar seguir un ordre, anirem pas a pas:

Qui soc i que faig jo? Jo soc la M. Elena, la Samblaieta, i la Dra. Taverna. Hi ha qui em coneix de tota la vida, altres només per la meva faceta artística, uns altres per ser la Dra. i altres simplement per ser la mare de l'Albert, el Daniel i la Mar. Amb dos facetes vocacionals que han marcat la meua manera de ser, l'artística i el meu sentiment envers el servei públic, i especialment la Sanitat Pública.

Però la meua vocació i professió ha estat la medicina, la Salut Pública. Després de passar per l'Hospital Joan XXIII, tant per fer el MIR, com treballant al servei d'urgències, vaig centrar-me en l'Atenció Primària (Metge de Família o com deien antigament de capçalera).

La privatització de la gestió del CAP on treballava a Tarragona, em va fer obrir els ulls i em vaig llançar a una aventura una mica arriscada.

Per poder tornar a treballar a l'ICS, vaig renunciar a un treball fixe a canvi d'una cobertura d'una baixa de maternitat d'uns mesos i després ja veuríem què passava. La manca de metges que patim fa anys en aquest país, em garantia que en un lloc o en un altre trobaria feina, però jo el que volia era ser metgessa rural. El destí, i altres condicionants, van fer que després d'uns mesos a Les Borges, i a l'Aleixar, arribés la possibilitat de cobrir la vacant que deixava el Dr. Vaquer a Alforja.

Ara soc la Dra. del meu poble, i vetllo per la Salut dels meus pacients. Aquesta feina es apassionant, la vocació del sanitari es inqüestionable doncs el contingut de la nostra feina no esta reconeguda en les condicions laborals en les que treballem.

La passió l'estem aportant tant per coses positives com per algunes que no ho son gens... Per desgràcia ho vaig comprovar ben aviat, el meu primer dia de feina al CAP de Les Borges ja vaig rebre una noticia trista, al veure el nom d'una persona molt estimada (Josep M. Borràs). A partir d'aquí hi han estat moltes. Aquesta part d'acompanyar a persones conegudes i a les seves famílies en els seus darrers moments, es una de les parts més dures però també les que més m'omplen com a sanitària. El malalt, i les seves famílies, agraeixen aquest acompanyament en aquells moments tant durs.

Però també hi ha molt bones notícies, detectar malalties a temps, l'èxit d'un tractament i ser dels primers en saber qui està embarassada en aquest poble...

Que suposa la Festa Major d'Alforja?

La Festa Major és el moment de retrobament de família, amics i companys de classe..

Normalment el divendres de la Festa Major fèiem un sopar tots els amics de la quinta on cadascú explicava les novetats de l'últim any, viatges, noves feines, "noviatges"...

De petita recordo el tiro Sorroche, on vaig aprendre a disparar escopetes de balins, i fer punteria. El tir al plat al camp de futbol vell, el ball de tarda, el correfoc dels diables, on gran part dels meus amics tiraven i jo acompanyava posant-me a sota del foc.

Els esdeveniments més típics sempre han estat el ball de tarda i el ball de nit.

El meu pare, el Samblai, sempre corria per llogar un "palco" on es veiés bé l'orquestra, primer a la Sala Rodona, i després al pavelló.

Al ball de nit de la Festa Major, com s'ha dit, és on vaig conèixer al meu home, l'Edu. Era el 2006 jo estava amb els meus amics, i de sobte se'm presenta un noi que em diu:

" Tu ets la M. Elena, no?" Sí, li vaig contestar mentre tractava de fer memòria de com es deia el fill de l'Albert Gené...

" Soc l'Edu, el fill de l'Albert Gené. Tu vas ser qui va cantar al funeral de mon pare amb la Coral, no?" Si, li vaig contestar.

Podeu comprovar, que d'entrada em vaig fer la dura contestant només amb monosíl·labs. Però ell "erre que erre"

" oncs et vull donar les gràcies per cantar aquell dia a mon pare, doncs ell t'admirava molt"

Tocat! Com al joc dels "barcos" ... Vaig baixar la guàrdia, i vam començar a parlar de temes més alegres davant les cortines grogues del pavelló, aquelles converses van acabar en boda al cap d'un any i mig, després que caminant cap a Puigcerver ens il·luminéssim i prenguéssim la decisió de casar-nos. Ja veieu si ha estat important la Festa Major per a mi.

A partir de casar-me i començar a tenir l'Albert, el Daniel, i la Mar, vaig descobrir la Festa Major del trenet, dels gegants, els boti boti, i els espectacles infantils.

Aquest 2020 descobrirem una altra Festa Major: la de les mascaretes, les distàncies socials, el gel hidroalcohòlic, la presa de temperatura, les retransmissions en streaming, l'entrada exclusiva als empadronats a Alforja... La Festa Major de la Covid.

Per què ha recaigut en mi l'honor de fer el pregó?

La pandèmia de la Covid19 ha condicionat la nostra vida el darrers mesos.

La barreja de sentiments que parlava abans, que una causa tant trista sigui el motiu d'un reconeixement, el propi confinament, i les conseqüències sanitàries, socials i econòmiques que està produint aquesta malaltia.

Durant moltes setmanes, les del confinament més dur, se'ns va tractar com a herois per la societat. Molts sanitaris es contagiaven simplement perquè no tenien el material de protecció adequat.

Els aplaudiments, els reconeixements, s'agraeixen, et retornen part de l'esgotament físic i mental que el personal sanitari portem acumulat, però el problema ve de lluny.

La Sanitat Pública ha estat maltractada, des de fa molts anys i el personal sanitari, no hem estat respectat com es mereixia.

Us vull explicar com he viscut professionalment aquesta malaltia.

La primera alarma COVID a Alforja va ser una trucada que vaig rebre al consultori d'Alforja el 24 de Febrer. Sempre la recordaré.

"M. Elena, tinc un familiar que ve d'Itàlia, els han dit als estudiants d'altres països que marxin cap a casa que aquest virus de la Xina ja és a Itàlia i que marxessin abans que ho agafin o els hi tanquin el país, Que ens pot venir a veure a casa?"

Aquell dia se'm va encendre l'alarma COVID, i ja fa més de 7 mesos que visc en un estat d'alerta constant. També vaig comprovar la manca d'informació i de protocols. Quan ho penso, m'esgarrijo de pensar els riscos d'aquella decisió d'escampar per tota Europa estudiants que vivien a Itàlia, i tants exemples de decisions improvisades i totalment descoordinades entre les diferents autoritats i organismes.

En aquell moment vaig veure clar que això no seria cosa d'uns casos aïllats, com va succeir amb l'Ebola, sinó que la COVID seria molt més ferotge.

Els professionals sanitaris estàvem a l'expectativa fins que el 11 de març l'OMS classifica la COVID19 com una pandèmia.

Immediatament ens van convocar a una reunió urgent el dia 12 de març, on el Director d'Atenció Primària de Tarragona ens va dir que la situació sanitària s'estava complicant i se'ns va demanar posar tots els esforços perquè l'Atenció Primària ajudés a no col·lapsar els hospitals, que era el que més amoïnava.

Les paraules textuais van ser: "sou soldats de la Sanitat Pública del país, que ens els propers dies sereu cridats a files". Era tota una declaració de guerra contra el Virus.

Ens van enviar un comunicat on es prohibien les vacances, i els permisos de tot tipus, fins i tot el de defunció d'un familiar a tot el personal sanitari fins a nou avís.

A partir d'aquell moment ens van demanar llistats de voluntaris per anar a treballar a les urgències dels hospitals quan fos necessari. M'hi vaig apuntar, a l'igual que altres metges i infermeres tant del CAP de Les Borges com del de Cornudella.

La falta de material de protecció als hospitals, va provocar que els companys que estaven a la primera línia caiguessin malalts, i calia cobrir-los per evitar el col·lapse del sistema sanitari. El neguit al cos el tenia, doncs veient les notícies en qualsevol moment em podrien haver trucat, però a la vegada estava totalment entregada a la causa, crec que la meva vocació per la Salut Pública ja estava a màxims, o com diuen ara "estava ON FIRE".

Just aquell cap de setmana es va precipitar tot, declaracions institucionals, Estat d'alarma, confinaments... i un degoteig de malalts i morts que ja dura més de 6 mesos i encara ens acompanyarà més temps.

El dia 15 de març, és el dia record en l'entrada de whatsapp al meu mòbil de feina, i de protocols, va ser "tremendo".

El dia 17 de març, ens van fer tancar els consultoris locals, i centrar l'activitat sanitària als CAPs de referència, en el nostre cas a Les Borges, i ens van obligar a treballar en 2 torns de treball per evitar que en cas de contagi haguéssim de confinar-nos tot l'equip i reduir el risc de transmissió de la malaltia.

En 24 hores vam haver de reorganitzar els 2 CAPs: posar una consulta d'aïllament per rebre els pacients amb sospita COVID, una consulta no COVID, i una d'infermeria per cures, totes separades i ben identificades, així com senyalitzar amb "enganxines" les cadires per ajudar als pacients a guardar les distàncies.

El resultat ha estat "algo" que mai hagués pensat. Les visites passaven a ser totes no presencials (telefòniques i telemàtiques) i presencials només les imprescindibles.

Sé que totes aquestes mesures per evitar el col·lapse, i evitar els contagis, no van ser ben rebudes i van provocar que molta gent veiés el tancament del consultori com una molèstia.

Però ja veieu que no era fàcil quadrar-ho tot. Tots hem fet grans esforços.

Dins de tota aquesta situació tant complexa, hi ha aspectes positius:

- El primer d'ells va ser el dia en què es va confiar en l'Atenció Primària per la realització de les proves PCR, i sobretot el dia que van arribar al CAP de Les Borges i vam poder fer la primera a un pacient de la zona. Havíem estat 2 mesos treballant amb la intuïció mèdica sense poder fer cap prova.

-El segon, que en el segle XXI la Salut no està al nivell tecnològic que toca, en un mes s'han fet canvis que mai ens pensàvem que es podrien fer tant ràpid. Un d'ells La meua Salut, de la que soc fan: és un sistema d'història virtual del pacient. Entenc que una persona gran serà difícil que es comuniqui amb nosaltres amb aquest sistema però us faríeu creus de la gent gran que m'escriu o si no els seus fills, és molt àgil i ràpid.

-El tercer és que perdem molt temps fent treball administratiu que no cal que el pacient estigui davant: els informes, els comunicats de confirmació de les baixes en molts casos, els papers de transport sanitari, tot això no cal que la gent hàgiu de venir a la consulta a demanar-ho, es pot fer de manera no presencial.

-El quart i per mi la més important és el suport rebut de tots i cadascun dels metges, infermeres, administratius, auxiliars i personal de neteja dels 2 CAPs: tothom m'ha dit "qualsevol cosa que necessitis, ho dius, estic a disposar". Això és impagable

Com sabeu un dels moments més crítics que hem viscut al nostre poble va ser a finals de juliol, quan es van detectar 2 casos positius i es van haver de fer 45 PCR entre contactes laborals, contactes familiars i contactes d'oci. 12 d'ells els vam fer a la mateixa fàbrica a les 2 hores de saber els resultats positius i el dia següent tot lo bo i bo dels joves estava concentrat al CAP a fer-se la PCR.

La veritat és que les proves van sortir totes negatives i que tothom va col·laborar molt.

La nit que esperàvem els resultats us ben juro que no vaig quasi a clucar l'ull!! Per sort tothom va ser negatiu i no va caler organitzar res més.

Ara fa just 10 dies ha començat un altre ball: el de les escoles i instituts. Tenim un referent COVID administratiu al CAP que és el que contacta amb el referent COVID de l'escola. Tots els nens/es malalts ens els comuniquem de seguida i a diari perquè des del CAP detectem el mes

aviat possible si cal fer una PCR a un nen/a. Hem fet diverses PCR a nens amb febre i totes han estat negatives de moment. No tenim cap classe confinada ni cap mestre malalt.

La COVID podem dir que ha arribat a tots els pobles de la zona. De moment a Alforja, tant al nucli urbà com a les urbanitzacions hem tingut 10 casos de COVID positius, 2 han requerit ingrés hospitalari però cap ha arribat a l'UCI, i afortunadament tots estan bé actualment.

Encara no podem baixar la guàrdia. Hem de seguir les recomanacions establertes pel Departament de Salut: mascareta, rentat de mans i distància social.

És l'època que ens toca viure i ho hem d'acceptar amb la certesa que entre tots i totes guanyarem la batalla a la COVID!!!

Vull dedicar aquest pregó a les persones del nostre poble que han patit la COVID molt de prop: als pacients que han estat positius o negatius però s'han hagut de confinar 14 dies, als que han cuidat de tots aquests durant el confinament portant-los la compra, el menjar ..als que han estat ingressats a l'hospital i no han pogut veure o han vist molt poc als seus familiars i sobretot als que han mort a casa o a l'hospital en aquest etapa i no els hem pogut acomiadar com tocava.

En defensa de la Salut Pública i de la Salut dels veïns d'Alforja. Resistirem.

BONA FESTA MAJOR!

“Resistiré, erguida frente a todo

Me volveré de hierro para endurecer la piel

Y, aunque los vientos de la vida soplen fuerte

Soy como el junco que se dobla, pero siempre sigue en pie”